

sv. maši, pred katero prejme sv. obhajilo. Po končanem sv. opravilu pa hitro v šolo, kjer še pred poukom slastno použije svoj zajtrk.

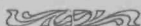
Kajne, tako je pa že mogoče ubogati sv. Očeta, ki želijo, da bi že tudi otroci vsak dan pristopali k mizi Gospodovi. In res, ta njena iznajdba ni ostala osamljena. Tudi med najmanjšimi bi našli v torbica^h s kavo ali z mlekom napolnjene steklenice.

Tako delajo pa samo oddaljene učenke. Zdaj pa poiščite na sliki mestne deklice! Tem pa ljubeče pobožne matere doma pripravijo skodelico shlajenega zajtrka. Ko mašnik zaužije sv. obhajilo, tedaj se dvignejo one mestne deklice, ki so pred sv. mašo prejele angelski Kruh, da po prstih odidejo domov in zaužijejo skromno okrepčilo.

Vendar vse ne prejemajo vsak dan sv. obhajila; toda le malo ali nič ni takih v Marijinem vrtcu, ki bi se vsaj vsako nedeljo in vsak praznik ne približale Gospodovi mizi. In ker tolikokrat pijejo iz studenca milosti in modrosti, zato so pa tudi v šoli najboljše učenke.

Zdaj jih pa ne smem več hvaliti, da jim prevzetnost ne zatemni otroško preprostega ličeca, kajti mnoge od njih tudi same z veseljem prebirajo »Vrtec« in »Angelčka«.

S. C.

Mali Kristofor.

Otroški igrokaz v štirih slikah. Spisal Bogumil Gorenjko.

Četrta slika.

Polgospoška soba pekova.

Prvi prizor.

Pek sedi v naslonjaču, njegova žena pospravlja in briše prah z mize in ureja stole.

Pek. Dobrega učenca smo dobili, tega Janeza. Tako ga imam rad, kakor bi bil moj!

Žena. In kako je pobožen in pošten!

Pek. Nič se ne bojim, če ga pošljem samega v pekarijo ali prodajalno. Prej nam je pa zmeraj kaj zmanjkalo.

Žena. In kako rad ima Tončka, in Tonček nje^{ga}! Kaka prijatelja sta si! Naš bi bil najrajši vedno pri njem, in on bi ga najrajši tudi kar v žepu nosil s seboj.

Pek. I, saj vidim, že na vse zгодaj gre z njim, ko raznaša kruh. In zvečer, ko mesimo, ni nikdar zaspan, če Janez kaj pripoveduje.

žena. I, nedolžna srca se vedno ljubijo. Janez je pa res še ves nedolžen. — Njegova mati mi je pripovedovala, ko ga je pripeljala, kako si je želel, da bi postal duhovnik. Ko je pa umrl oče, seveda ni bilo zasiužka, pa se je moral iti učiti rokodelstva.

Pek. Škoda, tako dobrega srca je. Dober duhovnik bi postal. E, revščina marsikomu prečrta načrt!

Drugi prizor.

Prejšnja, Janez, Tonček.

Janez (pride s Tončkom v sobo). Dobro jutro; danes sva pa brz raznesla kruh.

Pek. Si že priden, Janez! Daj, stopi zdaj v prodajalno in uredi pecivo po predalih!

Janez. Takoj! (Odide.)

Tonček. Mama, danes so pa tri ženske rekle Janezu, da je Krištof.

žena. Zakaj so mu pa rekle tako?

Tonček. Mene je nesel na rami, da sva bolj hitro obrala hiše, pa so se smejale tri ženske, pa so rekle, da je Janez Krištof. Da je en mož, ki se je pisal Krištof, ravno tako nesel Jezuščka, kakor mene nosi Janez, so rekle.

Pek (vstane in se zasmee). He-he, kaj je pa Janez rekel?

Tonček. Je rekel, da bi bil rad Krištof, da bi nosil Jezusa pri oltarju — in kmalu bi bil jokal.

žena. O, še zdaj upa, da bo kdaj duhovnik!

Pek. Veš kaj, zlata je vreden ta otrok! Jaz bi mu precej pomagal, čeprav nimamo sami dosti — dobro delo pa ne ostane nikdar brez plačila.

žena. Res je, vreden je Janez vse ljubezni. Daj ga v šole! Kako prav bi prišlo tudi za našega: lahko bi ga Janez poučeval. Ne bi stalo toliko in celo življenje bi nam bil Janez hvaležen. In tudi Bog bi bil vesel takega dobrega dela.

Tonček (objame očeta okrog kolen). Oh, dajte ga, oče; ubogajte mamó!

Pek. Vprašal bom Janeza in mu pomagal. Tonček, steci po Janeza!

Tonček (steče). Janez, Janez, hoj!

Tretji prizor.

Prejšnji, Janez.

Pek. Zakaj ne bi naredil človek veselja siroti, če ga lahko naredi? Vesel sem, glej, žena, tega sklepa!

žena. Prav imaš! Vsako dobro delo prinese blagoslov v hišo! Samo Tončka nama je Bog dal. Dovolj bomo imeli, če tudi Janeza izšolava.

Tonček (pripelje Janeza za roko).

Janez. Kaj pa želite, mojster?

Pek. Janez, danes si bil pa Krištof, kaj?

Janez (sramežljivo povesi oči). Da, tri ženske so tako rekle, ker sem nesel Tončka.

Pek. Pa mi je zdaj rekel Tonček, da bi bil ti rad Krištof! Da bi rad nosil Jezuščka!

Janez (v zadregi). Zmeraj sem mislil, da bom kdaj duhovnik. — Pa zdaj, ko so umrli oče — včasih sem mislil, in oče so rekli, pa so umrli. (Si obriše solzo.)

Pek. Glej, Janez, rad te imam! Kot svojega sinčka te imam rad, ker si dober in priden. Če pa res hočeš biti duhovnik, ti bom pa jaz pomagal.

Janez (gleda nekaj časa začudeno, nato pa pade na kolena). Oh, kako ste dobri, mojster!

Pek (ga dvigne). V šole boš lahko hodil in pri nas boš zastonj lahko. Včasih boš pa Tončku kaj pokazal, ki bo začel letos hoditi v ljudsko šolo.

Janez. Jaz nisem vreden tega!

Žena. Dokler bova midva živa, boš lahko med počitnicami pri nas in boš hodil tudi v šole in boš lahko postal duhovnik, da boš kdaj res nosil Jezusa.

Janez. O, kako bi bil srečen! Celo življenje bi se spominjal vaše dobrote.

Žena. Pri oltarju se boš spomnil včasih naju. In tako boš nama povrnil izkazano ti dobroto!

Tonček. Pa boš tudi mene še vedno rad imel, kaj ne, Janez? In se boš tudi mene spominjal?

Janez (objame Tončka). Seveda te bom imel rad! Saj ti si mi prinesel to srečo, ti angelček moj! Radi tebe bom postal Krištof, ki bo v svojih rokah nosil Jezusa.

(Zastor počasi pade.)

Majnik je odšel.

Slavec je na grmu
svečano pesem pel,
naznanjal je po svetu,
da majnik je odšel.

Na oknu šopek šmarnic
je žalostno uvel,
ter je zemljanom pravil
da majnik je odšel.

Še štarček je na klop
pred svojo hišo sel,
da žal mu v srcu bilo,
pa majnik je odšel.

Pobožna pesem je
iz ljudstva grl donela,
a vmes je mnoga prošnja,
Devici majnika slovela.